

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Grzegorz Misiurek

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie ze skargi M. M.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 3 października 2007r., sygn. akt I ACa (...)

oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 9 listopada 2006 r., sygn. akt II C (...)
wydanych w sprawie

z powództwa M. M., J. K., M. B. oraz B. B.

przeciwko A. K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 marca 2008 r.,

zażalenia powódki M. M.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 26 listopada 2007 r., sygn. akt I ACa (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Powódka M. M. domagała się wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 3 października 2007 r., oddalającym jej apelację w sprawie przeciwko A. K. o zapłatę. Podała, że podstawę wznowienia stanowi okoliczność sfalszowania stanowiących materiał dowodowy w sprawie dokumentów w postaci zawiadomień o nowej stawce czynszu z dnia 1 czerwca 2000 r i 31 sierpnia 1999 r., wypowiedzenia najmu z dnia 14 października 1999 r. i wezwania do

zapłaty z dnia 24 lutego 1997 r., co odpowiada ustawowej podstawie z art. 403 § 1 pkt 1 k.p.c.

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił skargę wobec stwierdzenia, że nie zachodzi podnoszona w niej podstawa wznowienia. Wskazał, że z twierdzeń skargi nie wynika w czym skarżąca upatruje fałszu wymienionych dokumentów, a nadto skarżąca nie określiła w jaki sposób ich treść mogłaby rzutować na ocenę zasadności dochodzonego roszczenia, które obejmowało odszkodowanie za szkodę spowodowaną wynajęciem lokalu oraz waloryzację wpłaconej kaucji mieszkaniowej i zwrot nadpłaconego czynszu. Podniósł, że kwestia podrobienia wezwania do zapłaty i wypowiedzenia umowy najmu była przedmiotem ustaleń i rozważań obu sądów orzekających w sprawie.

W zażaleniu skarżąca zarzuciła naruszenie art. 403 § 1 pkt 1 k.p.c. poprzez jego błędna wykładnię polegającą na przyjęciu, że pojęcia dokumentu sfalszowanego i dokumentu podrobionego lub przerobionego nie są znaczeniowo tożsame i w konsekwencji naruszenie art. 410 § 1 k.p.c. przez niezasadne odrzucenie skargi. Wnosiła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 403 § 1 pkt 1 k.p.c. przyczyną wznowienia postępowania może być oparcie wydanego wyroku na dokumencie podrobionym lub przerobionym. Oparcie wyroku na takich dokumentach pozbawia ten wyrok podstawy. Twierdzeń takich skarżąca nie podnosiła w skardze, czego nie kwestionuje obecnie w zażaleniu. Wskazywała jedynie, że pośród dokumentów stanowiących materiał dowodowy w sprawie znalazły się dokumenty sfalszowane.

Trafnie więc przyjął Sąd Apelacyjny, że skarga nie opiera się na powołanej w niej ustawowej podstawie wznowienia i podlega odrzuceniu.

Podnoszona w zażaleniu kwestia zdefiniowania pojęcia dokumentu podrobionego lub przerobionego oraz dokumentu sfalszowanego, która była także przedmiotem rozważań Sądu Apelacyjnego, pozbawiona jest doniosłości prawnej z punktu widzenia wskazanej przyczyny odrzucenie skargi.

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy oddalił zażalenie (art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).